

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 22, 1 - 14

Text: Ef 4, 22 - 32

Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smyšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy. Proto zanechte lži a mluďte pravdu každý se svým bližním, vždyť jste údy téhož těla. Hněváte-li se, nebřeste. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu. Kdo keradl, ať už nekrade, ale ať raději přiloží ruce k pořádné práci, aby se měl o co rozdělit s potřebnými. Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečet' nesete pro den vykoupení. Ať je vám vzdána všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Dnes v noci skončil letní čas. Kéž by už skončilo i to neustálé posunování času tam a zpátky a zůstal nám už (a teď to řeknu zcela nediplomaticky) jen ten správný střeoevropský čas. Také sama příroda nás přesvědčuje o tom, že léto skončilo a blíží se zima. Vytahujeme ze skříní teplé oblečení, zimní boty, kabáty, čepice. Letní oděvy – trička, sandály, krat'asy, to všichni, až na pár otužilců, odkládáme, protože by nám v tom byla zima.

Dnešní perikopa nás však vybízí ještě k jiné změně šatníku. Apoštol Pavel píše: „Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smyšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“ Podobnými slovy to opakuje i Koloským křesťanům: „Neobelhávejte jeden druhého, svlečte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“

Ale pozor! Tady nejde o žádné tzv. „převlékání kabátů“ podle momentální situace, módního trendu nebo ročního období. Není to převlek jen pro určité chvíle a příležitosti. Někteří lidé mají totiž pocit, že křesťanství patří jen na vyhrazená místa, a že se nemá nosit všude. Byl jsem jednou na koncertě Honzy Nedvěda, který při vystoupení zmínil svoji víru v Boha, a hned jsem v publiku zaslechl alergické reakce: „Co to sem tahá, to sem přece nepatří!“ Možná i my máme sklon oblékat své křesťanství jen tam, kde se nosí. A ono se opravdu nenosí všude, kam přijdeme. Různá společnost vyžaduje různé převleky. Ale víra není žádný převlek. Apoštol tu myslí na trvalou změnu. Máme definitivně svléct starý způsob života a natrvalo obléct nový.

Když si to přečteme, tak je zjevné, že jde o výzvu, že je to jakýsi apel na nás, abychom se sebou něco udělali. Ale vždycky, když se snažíme nějak ten svůj zevnějšek vyspravit a zalátat, tak si spíše jen ušijeme z ostudy kabát. Skutečně je to tak, že děláme Pánu Bohu spíše ostudu než čest.

Pavel však píše: „Oblečte si nové lidství“. Co to je, to „nové lidství“, kde ho vzít a nekrást a jak si ho vlastně obléct? Abychom to lépe pochopili, k tomu nám pomůže Ježíšovo podobenství o svatebním šatu, které jsme četli jako první čtení. Mě vždycky na tomto podobenství připadalo nespravedlivé, že král vyhnal ze svatební hostiny člověka, který na svatbě vlastně ani být nechtěl, ale kterého služebníci na králův příkaz sebrali někde na cestě. Ten člověk přece nemohl za to, že neměl svatební šat! Nemohl přece počítat s tím, že půjde na svatbu. Leccos se nám však objasní, vezmeme-li v úvahu možnost, že král jako jakousi vstupenku poskytoval pozvaným spolu s pozváním i slavnostní oděv. Pak by prohřešek toho nehodného stolovníka byl v tom, že patrně tímto darem pohrdl, v pyšném domnění, že jeho šaty jsou dost dobré na to, aby mohl jít na svatbu tak jak je. My evangelíci jsme v pokušení hřešit podobným způsobem, když si špatně vyložíme, a vlastně zneužijeme, tu jinak pravdivou frázi, že Pán Bůh nás přijímá takové, jací jsme. Domníváme se, že to znamená, že takoví jací jsme, máme i zůstat. Ale v Bibli je přece napsáno, že nic nečistého do Božího království nevejde a žádný hříšník nebude mít na Božím království podíl. Proto se král tak podivuje a říká: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“

A vyhodí ho ven do temnot. Ona ta věta, že Bůh nás přijímá takové, jací jsme, spíše znamená, že nás Bůh takové jací jsme zve – nepřipravené, nedokonalé, bez jakýchkoli předpokladů, zcela nehodné pro Boží království. Jenže, a to je to důležité, Bůh nás ospravedlňuje! Což neznámá, že nad naší hříšností mávne rukou, ale že nás proměňuje, uschopňuje, dává nám nový šat, nové lidství. Ježíš říká: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ Proto podobenství o svatebním šatě končí slovy: „Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán“. Jinými slovy: pozváni jsou všichni, ale vybrán bude jen ten, kdo přijme ten Boží šat. Evangelium je dobrá zpráva o tom, že ačkoliv nikdo z nás není hoden vejít na hostinu Božího království, může být k tomu uschopněn svým hostitelem. Může přijmout nový šat, tedy ono „nové lidství“.

Ten apoštolův apel na změnu šatníku však není výzvou k našemu většímu úsilí o lepší život, k větší snaze zalíbit se Bohu. Je to výzva k prostému přijetí nového života, který pro nás Pán Bůh stvořil. Tu změnu v nás činí on, protože nikdo z lidí nemůže nový život stvořit, jedině sám Stvořitel.

To vše může někomu znít jen jako plané teoretizování. Proto apoštol ihned připojuje, jaké to nese s sebou důsledky v praktickém křesťanském životě. Ono totiž nejde jen o změnu jakéhosi statusu před Bohem, totiž že z hříšníka se stane omilostněný hříšník. Ta přijatá Boží milost, ten nový status zpětně ovlivňuje náš život a působí naši vnitřní proměnu. Pavlův apel můžeme vyjádřit i slovy, např.: Jestliže jste vírou přijali od Boha nový život, no tak ho také žijte! Používejte ho v praxi! Užívejte si to nové lidství! Užívejte si toho, že zanecháte lži a budete mluvit pravdu každý se svým bližním. A hněváte-li se, už nemusíte přitom hřešit a nechávat se hněvem spoutat a ochromit. Nový život vám poskytuje bezpečné hranice, abyste nezraňovali jeden druhého bolavými slovy. Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ Takto apoštol zcela bezprostředně pokračuje ve výzvě k oblečení nového lidství. To není od apoštola žádné moralizování, žádné kárání nebo kritizování. To je pobídka k radostnému užívání si toho nového života, který jsme od Boha dostali.

Co říci závěrem? Nám křesťanům prostě sluší značkové boží oblečení. Dřívější hříšný způsob života je pro křesťana zastaralý, nemoderní, prostě staromódní. Je třeba ho už odložit. Bylo by nesmyslné chtít ho ještě nějak vyspravovat a látat novými záplatami. Ty by se stejně se starou látkou nesnesly, vytrhly by se a díra by byla ještě větší, jak jsme slyšeli minulou neděli. Proto navrhuje apoštol Pavel: „odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením a oblecté nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty činíš všechno nové. Vezmi náš život do svých rukou a čin s námi své divy. Kéž jsme ochotni se zachumlat do tvé lásky a nosit značkové oblečení „made in Ježíš Kristus“. Vždyť šaty od věků dělají člověka.*

Přímlovná modlitba: *Pane náš, Ježíši Kriste, nevíme, co přinesou další dny, ale víme, že ty nás neopustíš a nikdy se nás nezřekneš. Naše víra staví na tvé věrnosti a ne na naší dokonalosti. My jsme lidé slabí, ale v tobě máme pomoc vždycky osvědčenou. A tak se u tebe přimlouváme za všechny děti, které byly v tomto sboru pokřtěny, ale které tu dnes nevidíme. Modlíme se za všechny mladé lidi, kteří byli v tomto sboru confirmováni, ale ve sboru si nenašli místo. Modlíme se za ty, které jsme odradili, zklamali anebo zranili. Pane, kéž můžeme napravit své cesty a svá pochybení. Modlíme se za proměnu celého našeho společenství, aby v něm nebylo místo pro zlobu, hněv a křik. Aby zde znělo jen dobré slovo, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. Kéž, Pane, nezarmucujeme tvého Ducha, ale podřizujeme se jeho vedení. Pane Ježíši Kriste, kéž skrze zvěstované evangelium docházejí lidé spásy a poznávají svého milujícího Otce, který je v nebesích. Amen.*